

Nabożeństwa majowe – piękna tradycja modlitwy maryjnej

Nabożeństwa majowe od wielu pokoleń zajmują szczególne miejsce w polskiej tradycji religijnej. Są one wyrazem czci wiernych wobec Najświętszej Maryi Panny, która w Kościele katolickim od wieków otaczana jest szczególną miłością i szacunkiem. W miesiącu maju, poświęconym Maryi, wierni gromadzą się w świątyniach, przy kapliczkach oraz przy krzyżach, aby wspólnie modlić się słowami *Litanii Loretańskiej* oraz śpiewać pieśni maryjne. Geneza nabożeństw majowych sięga XVIII wieku, kiedy w krajach Europy zaczęto szerzyć zwyczaj oddawania szczególnej czci Matce Bożej właśnie w maju. W Polsce tradycja ta bardzo szybko znalazła swoje miejsce w życiu religijnym parafii i rodzin. Z biegiem czasu majówki stały się nie tylko formą modlitwy, ale także ważnym elementem duchowego i kulturowego dziedzictwa naszego narodu.

Istotą nabożeństw majowych jest wspólna modlitwa, która pozwala wiernym zatrzymać się na chwilę w codziennym pośpiechu i skierować swoje myśli ku sprawom duchowym. Litania Loretańska, odmawiana podczas tych spotkań, ukazuje Maryję jako Matkę pełną dobroci, opiekunki i orędowniczki ludzi u Boga. Dla wielu osób uczestnictwo w majówkach jest źródłem pokoju serca, umocnienia wiary oraz okazją do głębszego przeżywania relacji z Bogiem.

Szczególny charakter nabożeństw majowych widoczny jest zwłaszcza w mniejszych miejscowościach i na wsiach, gdzie do dziś pielęgnowany jest zwyczaj gromadzenia się przy przydrożnych kapliczkach. Wspólna modlitwa mieszkańców staje się wówczas nie tylko świadectwem wiary, ale również wyrazem jedności lokalnej wspólnoty. To piękny przykład tego, jak religijna tradycja może łączyć pokolenia i budować więzi między ludźmi. Współcześnie nabożeństwa majowe nadal pozostają ważnym elementem życia religijnego wielu parafii. Choć

zmieniają się czasy i styl życia, potrzeba modlitwy, wyciszenia oraz duchowego umocnienia pozostaje niezmienna. Majowe spotkania przypominają, że w codzienności warto znaleźć chwilę na refleksję oraz zawierzenie swoich trosk Matce Bożej. Nabożeństwa majowe są więc nie tylko piękną tradycją, lecz także cennym świadectwem żywej wiary, która od pokoleń zajmuje ważne miejsce w sercach wiernych. [ks. Krzysztof]

Komunikat Biskupa Opolskiego na IV Niedzielę Wielkanocną

Drodzy Diecezjanie! Przed nami piękny czas nabożeństw majowych i czerwcowych, podczas których wychwalamy Matkę Najświętszą i oddajemy cześć Najświętszemu Sercu Jezusowemu. Chciejmy w tym czasie gorliwie trwać na modlitwie w naszych świątyniach i domach, a także przy przydrożnych krzyżach i kapliczkach. Ośmielam się Was prosić o zjednoczenie się we wspólnej modlitwie w ważnych dla Kościoła i świata intencjach. W łączności z Ojcem Świętym Leonem XIV nie ustawajmy w gorącym wołaniu do Boga o dar pokoju dla całego świata. Wzorem ubiegłych lat, w czasie gdy młodzi ludzie przystępują do egzaminów i podejmują decyzje o wyborze drogi życiowej, prosimy z głęboką wiarą o nowe, święte i liczne powołania kapłańskie, zakonne i misyjne. Prośmy także o powołania do sakramentalnego małżeństwa, jak również o rozbudzenie w wiernych ducha jeszcze pełniejszego zaangażowania się w życie Kościoła, które można realizować w szczególny sposób poprzez posługę diakona stałego, akolity, lektora i teologa. Bardzo Was proszę, otaczajcie swoją ufną modlitwą Waszych duszpasterzy, którzy w tych dniach obchodzą kolejne rocznice przyjęcia święceń kapłańskich. W modlitwie kończącej litanię loretańską wybrzmiewają słowa: „Panie, nasz Boże, daj nam, sługom swoim,

cieszyć się trwałym zdrowiem duszy i ciała”. Zechciejmy więc przez wstawiennictwo Matki Bożej Uzdrawienia Chorych wołać o łaskę zdrowia duchowego i fizycznego dla nas wszystkich. Dziękując za dar modlitwy, udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

† **Andrzej Czaja Biskup Opolski**

Tydzień Biblijny – zaproszenie do spotkania ze Słowem Bożym

Każdego roku w Kościele przeżywamy Tydzień Biblijny – szczególnie czas, który przypomina nam o wartości Pisma Świętego w życiu człowieka wierzącego. W natłoku codziennych obowiązków łatwo zapomnieć, że Biblia nie jest jedynie księgą religijną, lecz żywym słowem Boga skierowanym do każdego z nas.

Pismo Święte od wieków umacniało ludzi w wierze, dawało nadzieję w chwilach trudnych i wskazywało drogę tym, którzy szukali sensu życia. Choć zostało spisane wiele wieków temu, jego przesłanie pozostaje niezmiennie aktualne. To właśnie w nim odnajdujemy odpowiedzi na pytania o miłość, przebaczenie, cierpienie i prawdziwy pokój serca.

Tydzień Biblijny jest okazją, aby na nowo odkryć piękno słowa Bożego. To czas zachęty do osobistej lektury Ewangelii, wspólnego rozważania fragmentów Pisma Świętego w rodzinach oraz uczestnictwa w spotkaniach modlitewnych i nabożeństwach poświęconych Biblii. Nawet kilka minut codziennego czytania może stać się początkiem głębszej relacji z Bogiem. Święty

Hieronim powiedział: „Nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa.” Te słowa przypominają nam, że nie można naprawdę poznać Jezusa, jeśli nie wsłuchujemy się w Jego słowo. Biblia nie jest jedynie świadectwem minionych wydarzeń – jest przestrzenią spotkania z Bogiem, który także dziś mówi do swojego ludu.

W świecie pełnym hałasu i pośpiechu Tydzień Biblijny staje się zaproszeniem do zatrzymania się i wsłuchania w głos Pana. Być może właśnie ten czas będzie dla wielu osób okazją, by po raz pierwszy od dawna sięgnąć po Pismo Święte i odkryć, że Bóg nadal przemawia z miłością do człowieka.

Niech tegoroczny Tydzień Biblijny stanie się dla naszej wspólnoty parafialnej zachętą do tego, aby słowo Boże nie tylko czytać, ale przede wszystkim nim żyć każdego dnia. [ks. Krzysztof]

Triduum Paschalne – najważniejsze dni w roku liturgicznym

Triduum Paschalne to trzy najważniejsze dni w roku liturgicznym Kościoła katolickiego. Rozpoczyna się wieczorem w Wielki Czwartek, a kończy w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego. W tych dniach wierni wspominają najważniejsze wydarzenia związane z męką, śmiercią i zmartwychwstaniem Jezusa Chrystusa.

Wielki Czwartek – pamiątka Ostatniej Wieczerzy.

Triduum Paschalne rozpoczyna się Mszą Wieczerzy Pańskiej w

Wielki Czwartek wieczorem. Podczas tej liturgii wspominamy Ostatnią Wieczerzę Jezusa z apostołami, kiedy ustanowił On sakrament Eucharystii oraz kapłaństwa. W wielu kościołach odbywa się również obrzęd obmycia nóg, który przypomina gest Jezusa wobec uczniów – znak pokory i służby drugiemu człowiekowi. Po Mszy Najświętszy Sakrament zostaje przeniesiony do tzw. „ciemnicy”, gdzie wierni czuwają na modlitwie.

Wielki Piątek – dzień męki i śmierci Jezusa.

W Wielki Piątek Kościół wspomina mękę i śmierć Jezusa na krzyżu. Tego dnia nie odprawia się Mszy Świętej. Wierni uczestniczą w liturgii Męki Pańskiej, podczas której czytany jest opis męki Jezusa, odbywa się adoracja krzyża oraz udzielana jest Komunia Święta. Jest to dzień szczególnej zadumy, modlitwy i postu.

Wielka Sobota – czas ciszy i oczekiwania.

Wielka Sobota to dzień ciszy i modlitewnego oczekiwania na zmartwychwstanie Chrystusa. Wierni przychodzą do kościołów, aby adorować Jezusa w Grobie Pańskim. Tego dnia święci się także pokarmy na stół wielkanocny. Najważniejsza liturgia rozpoczyna się wieczorem – jest to Wigilia Paschalna.

Wigilia Paschalna i Niedziela Zmartwychwstania.

Wigilia Paschalna należy już do obchodów Niedzieli Zmartwychwstania i jest najuroczystsza liturgia w całym roku. Rozpoczyna się od poświęcenia ognia i zapalenia paschału – symbolu zmartwychwstałego Chrystusa. Podczas liturgii czytane są fragmenty Pisma Świętego przypominające historię zbawienia. Następnie następuje liturgia chrzcielna i eucharystyczna.

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego jest dniem radości i nadziei. Chrześcijanie świętują zwycięstwo życia nad śmiercią i dobra nad złem. Triduum Paschalne przypomina nam, że miłość Boga do człowieka jest silniejsza niż cierpienie i śmierć.

To wyjątkowy czas modlitwy, refleksji i duchowego przeżywania najważniejszych tajemnic wiary chrześcijańskiej. [ks. Wikary]

Z ORĘDZIA PAPIEŻA LEONA XIV NA WIELKI POST 2026 – /III/

Razem. Wreszcie, Wielki Post uwydatnia wspólnotowy wymiar słuchania Słowa i praktykowania postu. Pismo Święte również na wiele sposobów podkreśla ten aspekt. Na przykład, gdy w Księdze Nehemiasza opisuje, że lud zgromadził się, aby wysłuchać publicznego czytania Księgi Prawa i, praktykując post, przygotował się do wyznania wiary i uwielbienia, aby odnowić przymierze z Bogiem (por. Ne 9, 1-3).

Podobnie nasze parafie, rodziny, grupy kościelne i wspólnoty zakonne są wezwane do podjęcia w Wielkim Poście wspólnej wędrówki, na której słuchanie Słowa Bożego oraz wołania ubogich i ziemi, stanie się formą wspólnego życia, a post będzie wspierał rzeczywistą pokutę. W tej perspektywie nawrócenie dotyczy nie tylko sumienia jednostki, ale także stylu relacji, jakości dialogu, zdolności do otwarcia się na pytania płynące z rzeczywistości i do rozpoznawania tego, co naprawdę kieruje pragnieniem, zarówno w naszych wspólnotach kościelnych, jak i w ludzkości spragnionej sprawiedliwości i pojednania.

Najdrożsi, prosimy o taką łaskę Wielkiego Postu, która sprawi, że nasze ucho będzie bardziej uważne na Boga i na tych, którzy są ostatnimi. Prosimy o moc postu, która dotknie również języka, aby zmniejszyła się liczba słów, które ranią, a powiększała się przestrzeń dla głosu drugiego człowieka. Podejmijmy też wysiłek, aby nasze wspólnoty stały się

miejscami, w których krzyk cierpiących zostanie wysłuchany, a słuchanie zrodzi drogi wyzwolenia, czyniąc nas bardziej gotowymi i gorliwymi w przyczynianiu się do budowania cywilizacji miłości.

Z serca błogosławię was wszystkich i waszą wielkopostną wędrówkę.

Z Watykanu, dnia 5 lutego 2026 r., w dniu wspomnienia św. Agaty, dziewicy i męczennicy. **Leon XIV – Papież.**

Z ORĘDZIA PAPIEŻA LEONA XIV NA WIELKI POST 2026 – /II/

Pościć. Jeśli Wielki Post jest czasem słuchania, to post stanowi konkretną praktykę, która przygotowuje do przyjęcia Słowa Bożego. Wstrzemięźliwość od pokarmu jest bowiem bardzo starożytną i niezastąpioną praktyką ascetyczną na drodze nawrócenia. Właśnie dlatego, że angażuje ciało, uwidacznia to, co odczuwamy: „głód”, i co uważamy za niezbędne dla naszego utrzymania. Służy zatem rozeznaniu i uporządkowaniu „żądź”, podtrzymywaniu czujnego głodu i pragnienia sprawiedliwości, wyrывая je z rezygnacji, ucząc, by stawało się modlitwą i odpowiedzialnością względem bliźniego.

Św. Augustyn, z subtelnością duchową pozwala dostrzec napięcie między czasem teraźniejszym a przyszłym spełnieniem, które przechodzi przez tę troskę o serce, kiedy zauważa: „W czasie ziemskiego życia udziałem ludzi jest łaknąć i pragnąć sprawiedliwości, natomiast nasycenie nią należy do innego życia. Aniołowie sycają się tym chlebem, tym pokarmem. Ludzie zaś odczuwają jego głód, wszyscy są ku niemu zwrócenii w

pragnieniu. To właśnie owo zwrócenie w pragnieniu rozszerza duszę i powiększa jej zdolność". Tak rozumiany post pozwala nam nie tylko zdyscyplinować pragnienie, oczyścić je i uczynić bardziej wolnym, ale także poszerzyć je, aby zwracało się ku Bogu i kierowało się ku czynieniu dobra.

Jednakże, aby post zachował swoją ewangeliczną prawdę i uniknął pokusy napawania serca pychą, musi być zawsze przeżywany w wierze i pokorze. Wymaga on pozostania zakorzenionym w komunii z Panem, ponieważ „nie pości naprawdę ten, kto nie potrafi żywić się Słowem Bożym”. Jako znak widzialny naszego wysiłku wewnętrznego do wyzbycia się – z pomocą łaski – grzechu i zła, post musi obejmować również inne formy rezygnacji, mające na celu przyjęcie bardziej skromnego stylu życia, ponieważ „jedynie asceza czyni życie chrześcijańskie silnym i autentycznym”.

Chciałbym zatem zaprosić was do bardzo konkretnej i często niedocenianej formy wstrzeźliwości, a mianowicie powstrzymywania się od słów uderzających i raniących naszych bliźnich. Zaczniemy rozbierać nasz język, rezygnując z ostrych słów, pochopnych osądów, mówienia źle o nieobecnych, którzy nie mogą się bronić, oraz unikając oszczerstw. Starajmy się natomiast nauczyć się ważyć słowa i pielęgnować uprzejmość: w rodzinie, wśród przyjaciół, w miejscach pracy, w mediach społecznościowych, w debatach politycznych, w środkach przekazu, we wspólnotach chrześcijańskich. Wtedy wiele słów nienawiści ustąpi miejsca słowom nadziei i pokoju. **Leon XIV – Papież.**

Z ORĘDZIA PAPIEŻA LEONA XIV NA WIELKI POST 2026 – /I/

Drodzy Bracia i Siostry! Wielki Post to czas, w którym Kościół z matczyną troską zaprasza nas do ponownego umieszczenia w centrum naszego życia misterium Boga, aby nasza wiara odzyskała zapach, a nasze serca nie rozpraszały się codziennymi zmartwieniami i rozproszeniami.

Każda droga nawrócenia zaczyna się, gdy pozwalamy, aby dotarło do nas Słowo Boże, i przyjmujemy je z uległością ducha. Istnieje zatem związek między darem Słowa Bożego, przestrzenią gościnności, jaką mu oferujemy, i przemianą, jaką ono dokonuje. Dlatego szlak wielkopostny staje się sposobną okazją, by nadstawić ucha na głos Pana i ponowić decyzję pójścia za Chrystusem, podążając z Nim drogą, która wznosi się do Jerozolimy, gdzie wypełnia się misterium Jego męki, śmierci i zmartwychwstania.

Słuchać. W tym roku chciałbym zwrócić uwagę przede wszystkim na znaczenie dawania przestrzeni Słowu poprzez słuchanie, ponieważ gotowość do słuchania jest pierwszym znakiem, za pomocą którego objawia się pragnienie nawiązania relacji z drugą osobą.

Sam Bóg, objawiając się Mojżeszowi w płonącym krzewie, ukazuje, że słuchanie jest cechą charakterystyczną Jego istoty: „Dosyć napatrzyłem się na udrękę ludu mego w Egipcie i nasłuchiłem się narzekań jego” (Wj 3, 7). Słuchanie wołania uciśnionego jest początkiem historii wyzwolenia, w którą Pan angażuje również Mojżesza, posyłając go, by otworzył drogę zbawienia swoim zniewolonym dzieciom.

Jest to Bóg angażujący, który dziś dociera również do nas z myślami, sprawiającymi drżenie Jego serca. Dlatego słuchanie Słowa w liturgii wychowuje nas do bardziej prawdziwego

słuchania rzeczywistości: pośród wielu głosów, które przewijają się przez nasze życie osobiste i społeczne, Pismo Święte uzdalnia nas do rozpoznania tego wołania, które wznosi się z cierpienia i niesprawiedliwości, aby nie pozostało bez odpowiedzi. Wejście w tę wewnętrzną postawę wrażliwości oznacza pozwolenie Bogu, aby pouczył nas dzisiaj, byśmy słuchali tak jak On, aż po rozpoznanie, że „los ubogich stanowi krzyk, który w historii ludzkości nieustannie domaga się odpowiedzi: od naszego życia, naszych społeczeństw, systemów politycznych i ekonomicznych, a także – co nie mniej ważne – od Kościoła”. **Leon XIV – Papież.**

Rekolekcje – czas zatrzymania, który zmienia serce

W codziennym biegu łatwo zapomnieć o tym, co najważniejsze. Szkoła, praca, obowiązki, ekrany i pośpiech wypełniają dni od rana do wieczora. Właśnie dlatego od wieków w Kościele istnieje szczególny czas zatrzymania – rekolekcje. To zaproszenie, by na chwilę zwolnić, wsłuchać się w siebie i w Boga oraz odnowić to, co w nas najcenniejsze. Słowo „rekolekcje” pochodzi z łacińskiego *recollectio*, czyli „ponowne zebranie”, „skupienie”. Już w pierwszych wiekach chrześcijaństwa wierni praktykowali dni ciszy, modlitwy i refleksji, aby umocnić swoją wiarę. Z czasem szczególną rolę odegrały Ćwiczenia duchowe św. Ignacego Loyoli, które nadały rekolekcjom bardziej uporządkowaną formę. Dziś rekolekcje odbywają się w parafiach, szkołach, wspólnotach i domach rekolekcyjnych – dla dzieci, młodzieży i dorosłych, w różnych formach i językach bliskich każdemu pokoleniu. Po co nam ten

czas?

Rekolekcje to nie tylko słuchanie konferencji czy kazań. To spotkanie – z Bogiem, z drugim człowiekiem i z samym sobą. Dają przestrzeń na zadanie ważnych pytań: Co jest sensem mojego życia? Co mnie cieszy, a co rani? Dokąd zmierzam?

Dla wielu osób rekolekcje stają się momentem wewnętrznego porządku, pojednania, odzyskania pokoju serca i nowej nadziei. To także okazja do modlitwy, spowiedzi, rozmowy i doświadczenia wspólnoty, która przypomina, że nie jesteśmy sami w swoich radościach i trudnościach. Rekolekcje są dla każdego – bez względu na wiek. Dzieci odkrywają, że wiara może być radosna, pełna opowieści, zabawy i prostych gestów dobra. Rekolekcje pomagają im uczyć się modlitwy, wdzięczności i wrażliwości na innych. Młodzież znajduje przestrzeń do szczerych pytań, rozmów o życiu, relacjach i wyborach. Rekolekcje mogą stać się impulsem do odkrycia własnej wartości i sensu, który wykracza poza to, co chwilowe. Dorośli otrzymują czas refleksji nad codziennością, rodziną, pracą i wiarą. To moment wytchnienia, duchowej regeneracji i spojrzenia na życie z nowej perspektywy.

Rekolekcje nie są tylko „dla wybranych” ani „dla bardzo religijnych”. Są dla każdego, kto chce choć na chwilę się zatrzymać i posłuchać, co mówi serce. Nie trzeba nic umieć ani niczego udowadniać – wystarczy przyjść z otwartością. Może właśnie te kilka dni staną się początkiem czegoś nowego: większego spokoju, głębszej wiary, lepszych relacji lub odwagi do zmiany. Daj sobie i swoim bliskim tę szansę. Rekolekcje to czas, który naprawdę może zmienić więcej, niż się spodziewamy.

[ks. Krzysztof]

Kolęda – czas odwiedzin i błogosławieństwa

Gdy kończą się świąteczne dni, a w domach wciąż pachnie jeszcze choinką, zaczyna się czas kolędy. To jeden z tych zwyczajów, który w naszej parafii wciąż budzi ciepłe emocje. Bo choć każdy ma swoje obowiązki i tempo życia, wizyta księdza jest okazją, żeby na chwilę zwolnić i pobyć razem.

Kolęda to przede wszystkim spotkanie. Nie tylko księdza z rodziną, ale Kościoła z codziennością parafian. W rozmowach przewija się to, czym żyjemy na co dzień: praca, szkoła, dzieci, radości i troski. Kapłan widzi parafię od strony kuchennego stołu, a nie tylko zza ołtarza. To pomaga lepiej zrozumieć ludzi, którym przecież na co dzień służy.

Dawniej kolęda kojarzyła się głównie z pobłogosławieniem domu, zapisaną kredą nad drzwiami i wspólną modlitwą. Dziś wciąż to wszystko jest ważne, ale większe znaczenie zyskuje rozmowa – czasem krótka, czasem dłuższa, zawsze jednak życzliwa i pełna prostoty. Bo w gruncie rzeczy na tym polega wspólnota: na byciu blisko, nie tylko na mszy.

Błogosławieństwo udzielone podczas kolędy staje się takim cichym początkiem nowego roku. Przypomina, że w zgiełku codziennych spraw warto znaleźć miejsce dla Boga. Nie spektakularnie, nie tylko od święta, ale właśnie w zwykłych dniach.

Niektórzy mówią, że kolęda to zwyczaj z dawnych czasów. Może i tak, ale właśnie te dawne zwyczaje często trzymają nas przy tym, co najważniejsze. Nie chodzi o obowiązek, lecz o więź – i o to, że Kościół przychodzi do człowieka tam, gdzie ten naprawdę żyje.

A gdy na drzwiach pojawi się kredowy napis „C+M+B”, niech będzie czymś więcej niż tylko tradycją. Niech przypomina o

błogosławieństwie i o tym, że kolęda jest przede wszystkim spotkaniem, za które warto być wdzięcznym.

[ks. Krzysztof]

Uroczystości parafialne w roku 2026

18-22 lutego – Rekolekcje Wielkopostne

16 maja – Święto Straży Pożarnej

24 maja – Odpust w Borkach

30 i 31 maja – I Komunia Święta

1 czerwca – Pielgrzymka do św. Rocha w Dobrzeniu Wlk.

7 czerwca – Rocznica I Komunii Świętej

6 czerwca – Odpust św. Norberta

9-16 czerwca – Pielgrzymka na Cypr

4 czerwca – Boże Ciało

21 czerwca – Odpust w Świerklach

26 lipca – Odpust ku czci św. Anny

23 sierpnia – Kiermasz kościoła św. Anny

13 września – Podziękowanie za żniwa

8 listopada – Kiermasz kościoła parafialnego